

diaconatu, & aliis superioribus ordinibus uxores accepisse noscuntur, eos uxores dimittere compellatis: quod non esset, si esset verum matrimonium.

Præterea. Nullus vovens continentiam potest matrimonium contrahere. Sed quidam ordines sunt qui habent votum continentiae annexum, ut ex littera patet. Ergo talis ordo matrimonium impedit.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod ordo sacer de sui ratione habet ex quadam congruentia quod matrimonium impedire debeat: quia in sacris ordinibus constituti sacra vasa, & sacramenta tractant; & ideo decens est ut mundiciam corporalem per continentiam servent. Sed quod impedit matrimonium, ex constitutione Ecclesiae habet; tamen aliter apud Latinos quam apud Græcos: quia apud Græcos impedit matrimonium contrahendum solum ex vi ordinis; sed apud Latinos impedit ex vi ordinis, & ulterius ex voto continentiae, quod est ordinibus sacris annexum: quod etiam si quis verbo tenus non emittat, ex hoc ipso quod ordinem suscipit, secundum ritum occidentalis Ecclesiae intelligitur emisisse: & ideo apud Græcos, & alios Orientales sacer ordo impedit matrimonium contrahendum, non tamen matrimonii prius contracti usum: possunt enim matrimonio prius contracto uti, quamvis non possint matrimonium de novo contrahere. Sed apud occidentalem Ecclesiam impedit matrimonium, & matrimonii usum; nisi forte ignorante, aut contradicente uxore vir ordinem sacrum susceperit, quia ex hoc non potest ei aliquod præjudicium generari. Quomodo autem ordines sacri distinguantur a non sacris, nunc, & in primitiva Ecclesia, supra dist. xxiv. quæst. 11. art. 1. quæstiunc. 3. dictum est.

Ad primum ergo dicendum, quod quamvis ordo sacer non habeat contrarietatem ad matrimonium, in quantum est sacramentum; habet tamen repugnantiam quamdam ad ipsum ratione sui actus, qui spirituales actus impedit.

Ad secundum dicendum, quod jam patet quod obiectio procedit ex falsis. Ordo enim ubique impedit matrimonium contrahendum, quamvis ubique non habeat votum annexum.

Ad tertium dicendum, quod illi qui sunt in sacris ordinibus constituti; significant Christum nobilioribus actibus, prout ex dictis in tractatu de ordine, dist. xxi. quæst. 11. art. 1. quæst. 3. patet, quam illi qui sunt matrimonio juncti: & ideo ratio non sequitur.

Ad quartum dicendum, quod illi qui sunt in minoribus ordinibus constituti, ex vi ordinis non prohibentur matrimonium contrahere: quia quamvis ordines illi deputentur ad aliqua spiritualia, non tamen immediate habent accessum ad tractandum sacra, sicut illi qui sunt in sacris ordinibus. Sed secundum statutum occidentalis Ecclesiae matrimonii usus executionem ordinis non sacri impedit propter servandam majorem honestatem in officiis Ecclesiae. Et quia aliquis ex beneficio ecclesiastico tenetur ad executionem ordinis, & ex hoc ipso privilegio clericali gaudet; ideo hæc apud Latinos clericis uxoris auferuntur.

Et per hoc patet solutio ad ultimum.

ARTICULUS II.

Utrum matrimonio ordo sacer supervenire possit.

1. **A**D secundum sic proceditur. Videtur quod matrimonio ordo sacer supervenire non possit. Quia fortius præjudicat minus forti. Sed fortius est vinculum spirituale quam corporale. Ergo si matrimonio junctus ordinem suscipiat, præjudicium generabitur uxori, ut non possit debitum exigere; cum ordo sit vinculum spirituale, & matrimonium corporale; & sic videtur quod non possit ordinem sacrum suscipere post matrimonium consummatum.

2. Præterea. Post matrimonium consummatum unus conjugum sine alterius consensu non potest continentiam vovere. Sed ordo sacer habet continentiam votum annexum. Ergo si vir ordinem sacrum invita uxore acciperet, cogere uxorem invita continentiam servare: quia non posset alteri nubere, viro vivente.

3. Præterea. Etiam ad tempus non potest vir vacare orationi sine consensu uxoris, ut habetur I. Corinth. vii. Sed apud Orientales illi qui sunt in sacris constituti, tenentur ad continentiam tempore quo exequuntur officium suum. Ergo nec ipsi possunt ordinari sine consensu uxoris, & multo minus Latini.

4. Præterea. Vir, & uxor ad paria judicantur. Sed sacerdos Græcus defuncta uxore sua non potest aliam ducere. Ergo nec uxor defuncto viro. Sed non potest sibi auferri facultas nubendi post mortem viri per viri actum. Ergo vir non potest suscipere ordines post matrimonium.

5. Præterea. Quantum matrimonium opponitur ordini, tantum est converso. Sed ordo præcedens impedit matrimonium. Ergo est converso.

Sed contra. Religiosi tenentur ad continentiam, sicut illi qui sunt in sacris ordinibus. Sed post matrimonium potest aliquis religionem intrare, defuncta, vel consentiente uxore. Ergo & ordinem suscipere.

Præterea. Aliquis potest fieri servus hominum post matrimonium. Ergo & servus Dei per susceptionem ordinis.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod matrimonium non impedit ordinis sacri susceptionem: quia si matrimonio junctus ad sacros ordines accedat, etiam reclamante uxore, nihilominus characterem ordinis suscipit, sed executione ordinis caret; si autem volente uxore, vel ipsa defuncta, ordinem sacrum accipit, recipit ordinem, & executionem.

Ad primum ergo dicendum, quod vinculum ordinis solvit vinculum matrimonii ratione redditionis debiti, ex qua parte habet repugnantiam ad matrimonium ex parte ejus qui ordinem suscipit: quia non potest petere debitum, nec uxor tenetur ei reddere. Sed tamen non solvit ex parte alterius, quia ipse uxori tenetur debitum reddere, si non possit eam inducere ad continentiam.

Ad secundum dicendum, quod si uxor sciat, & de ejus consensu vir ordinem sacrum susceperit, tenetur continentiam perpetuam vovere; non tamen tenetur religionem intrare; si sibi non timeat de periculo castitatis, propter hoc quod vir ejus solemne votum emisit; secus autem si emisisset votum simplex. Si autem sine ejus consensu susceperit, non tenetur: quia ex hoc nullam sibi præjudicium generatur.

Ad

QUÆSTIO II.

Ad tertium dicendum, quod sicut probabilius videtur (quamvis quidam contrarium dixerint) etiam Græci non debent accedere ad sacros ordines sine consensu uxoris, quia ad minus tempore ministerii sui fraudarentur debiti redditione; quo fraudari non possunt secundum ordinem juris, si eis contradicentibus, aut ignorantibus viri ordines susceperint.

Ad quartum dicendum, quod, sicut dicitur, eo ipso quod mulier consentit apud Græcos quod vir suus ordinem suscipiat, obligat se ad hoc quod ipsa in perpetuum alteri non nubat: quia significatio matrimonii non servaretur, quæ in matrimonio sacerdotis præcipue exigitur. Si autem sine consensu ejus ordinatur, non videtur ad hoc teneri.

Ad quintum dicendum, quod matrimonium habet pro causa nostrum consensum, non autem ordo, sed habet causam sacramentalem determinatam à Deo: & ideo matrimonium potest impediri ex ordine præcedente, quod non sit verum matrimonium, non autem ordo ex matrimonio, quod non sit verus ordo: quia sacramentorum virtus est immutabilis, sed actus humani possunt impediri.

QUÆSTIO II.

DEinde quæritur de uxoricidio: & circa hoc quærentur duo.

Primo. Utrum in aliquo casu liceat uxorem occidere.

Secundo. Utrum uxoricidium impediatur matrimonio.

ARTICULUS I.

Utrum liceat viro uxorem interficere in actu adulterii deprehensam.

1. **A**D primum sic proceditur. Videtur quod liceat viro uxorem interficere in actu adulterii deprehensam. Lex enim divina præcipit adulteras lapidari. Sed ille qui legem divinam exequitur, non peccat. Ergo nec occidens propriam uxorem, si sit adultera.

2. Præterea. Illud quod licet legi, licet ei cui lex hoc committit. Sed legi licet interficere adulteram, aut quamlibet personam ream mortis. Cum ergo lex commiserit viro interfecionem uxoris in actu adulterii deprehensæ, videtur quod ei liceat.

3. Præterea. Vir habet majorem potestatem super uxorem adulteram quam super eum qui cum ipsa adulterium commisit. Sed si vir percutiat clericum, quem cum propria uxore invenit, non est excommunicatus. Ergo videtur quod etiam liceat interficere propriam uxorem in adulterio deprehensam.

4. Præterea. Viri est uxorem suam suam corrigere. Sed correctio fit per inflictionem justæ pænæ. Cum ergo justa pænâ adulterii sit mors, quia est capitale crimen, videtur quod liceat viro uxorem adulteram occidere.

Sed contra. In littera dicitur, quod Ecclesia Dei, quæ numquam stringitur legibus mundanis, gladium non habet nisi spirituale. Ergo videtur quod ei qui vult esse de Ecclesia, non sit licitus usus legis illius quæ uxoricidium permittit.

Præterea. Vir, & uxor ad paria judicantur. Sed uxori non licet interficere virum in adulterio deprehensum. Ergo nec viro uxorem.

SOLUTIO.

Respondeo dicendum, quod virum interficere uxo-

rem contingit dupliciter. Uno modo per iudicium civile, & sic non est dubium quod sine peccato potest vir zelo justitiæ, non livore vindictæ, aut odii motus uxorem adulteram in iudicio sæculari accusare criminaliter de adulterio, & pœnam mortis à lege statutam petere, sicut etiam licet accusare aliquem de homicidio, aut de alio crimine. Non tamen talis accusatio potest fieri in iudicio ecclesiastico, quia Ecclesia non habet gladium materiale, ut in littera dicitur. Alio modo potest eam per seipsum occidere non in iudicio convictam; & sic extra actum adulterii eam interficere, quantumcumque sciat eam adulteram, neque secundum leges civiles, neque secundum legem conscientiæ licet. Sed lex civilis quasi licitum computat quod in ipso actu eam interficiat, non quasi præcipiens, sed quasi pœnam homicidii non inferens, propter maximum incitamentum quod habet vir in tali facto ad occisionem uxoris. Sed Ecclesia in hoc non est astricta legibus humanis, ut iudicet eum sine reatu pænæ æternæ, vel pænæ ecclesiastico iudicio infligendæ, ex hoc quod est sine reatu pænæ infligendæ per iudicium sæculare. Et ideo in nullo casu licet viro interficere uxorem propria auctoritate.

Ad primum ergo dicendum, quod pœnam illam infligendam lex non commisit personis privatis, sed personis publicis quæ habent officium ad hoc deputatum; vir autem non est iudex uxoris: & ideo non potest eam interficere, sed coram iudice accusare.

Ad secundum dicendum, quod lex civilis non commisit viro occisionem uxoris quasi præcipiens, (quia sic non peccaret, sicut nec minister iudicis peccat latronem occidens condemnatum ad mortem) sed permisit, pœnam non adhibens: unde etiam difficultates quasdam apposit, quibus retraherentur viri ab uxoricidio.

Ad tertium dicendum, quod ex hoc non probatur quod sit licitum simpliciter, sed quantum ad immunitatem ab aliqua pœna: quia etiam excommunicatio quædam pœna est.

Ad quartum dicendum, quod duplex est congregatio: quædam œconomica, sicut familia aliqua; & quædam politica, sicut civitas, aut regnum. Ille igitur qui præest secundæ congregationi, ut Rex, aut iudex, potest infligere pœnam & corrigentem personam, & exterminantem ad purgationem communitatis cujus curam gerit. Sed ille qui præest in prima congregatione, sicut paterfamilias, non potest infligere nisi pœnam corrigentem, quæ non se extendit ultra terminos emendationis, quam transcendit pœna mortis: & ideo vir qui sic præest uxori, non potest ipsam interficere, sed alias castigare.

ARTICULUS II.

Utrum uxoricidium matrimonium impediatur.

1. **A**D secundum sic proceditur. Videtur quod uxoricidium non impediatur matrimonio. Directius enim opponitur matrimonio adulterium quam homicidium. Sed adulterium non impedit matrimonium. Ergo nec homicidium uxoris.

2. Præterea. Gravius peccatum est occidere matrem quam uxorem: quia numquam licet verberare matrem, licet autem verberare uxorem. Sed occisio matris non impedit matrimonium. Ergo nec occisio uxoris.

3. Præterea. Magis peccat qui uxorem alterius propter adulterium interficit, quam qui uxorem suam,

suam, in quantum minus habet de motivo, & minus ad eum spectat ejus correctio. Sed qui alienam uxorem occidit, non impeditur a matrimonio. Ergo nec ille qui propriam uxorem interficit.

4. Præterea. Remota causa removeretur effectus. Sed peccatum homicidii potest per poenitentiam removeri. Ergo & impedimentum matrimonii quod ex eo causatur; & ita videtur quod post peractam poenitentiam non prohibeatur matrimonium contrahere.

Sed contra est quod canon dicit, ex Nicolao I. dist. xxxiiii. in Decretis: *Interfectores suarum conjugum ad poenitentiam redigendi sunt, quibus penitus denegatur conjugium.*

Præterea. In eo in quo quis peccat, debet etiam puniri. Sed peccat contra matrimonium qui uxorem occidit. Ergo debet puniri, ut matrimonio privetur.

S O L U T I O.

Respondeo dicendum, quod uxoricidium ex statuto Ecclesie matrimonium impedit. Sed quandoque impedit contrahendum, & non dirimit contractum, quando scilicet vir propter adulterium, aut propter odium occidit uxorem; tamen si timetur de incontinentia ejus, potest cum eo dispensari per Ecclesiam, ut licite matrimonium contrahat. Quandoque etiam dirimit contractum, ut quando aliquis interficit uxorem suam, ut ducat eam cum qua mæchatur: tunc enim efficitur illegitima persona simpliciter ad contrahendum cum illa, ita quod si de facto cum ea contraxerit matrimonium, dirimitur. Sed ex hoc non efficitur persona simpliciter illegitima respectu aliarum mulierum: unde si cum alia contraxerit, quamvis peccet contra statutum Ecclesie faciens, tamen matrimonium contractum non dirimitur propter hoc.

Ad primum ergo dicendum, quod homicidium, & adulterium in aliquo casu impediunt matrimo-

nium contrahendum, & dirimunt contractum; sicut de uxoricidio hic dicitur, & de adulterio, ut habitum est supra dist. xxxv. in expositione literarum. Vel dicendum, quod uxoricidium est contra substantiam conjugii, sed adulterium est contra bonum fidei ei debite; & sic adulterium non est magis contra matrimonium quam uxoricidium: & ita ratio procedit ex falsis.

Ad secundum dicendum, quod simpliciter loquendo, gravius peccatum est occidere matrem quam uxorem, & magis contra naturam: quia naturaliter homo matrem reveretur; & ideo minus inclinatur ad interfecionem matris, & prior est ad interfecionem uxoris; ad cujus pronitatis repressionem uxoricidii est matrimonium ab Ecclesia interdictum.

Ad tertium dicendum, quod talis non peccat contra matrimonium, sicut ille qui propriam uxorem interficit: & ideo non est simile.

Ad quartum dicendum, quod non est necessarium, quod delera, culpa deleatur omnis poena, sicut de irregularitate patet: non enim poenitentia restituit in pristinam dignitatem, quamvis possit restituere in pristinum statum gratiæ, ut supra distinct. xiv. dictum est.

EXPOSITIO TEXTUS.

Uxorem virginem etc. Intelligitur sub hypothesis; id est, si ad clericatum redire desiderat ad sacerdotium promovendus.

Sancta Dei Ecclesia gladium non habet etc. Contra est quod Bernardus dicit ad Eugenium, Lib. IV. de consid. cap. 111. quod Ecclesia utrumque gladium habet. Et dicendum, quod habet spirituale tantum quantum ad executionem sua manu exercendam; sed habet etiam temporalem quantum ad ejus jussionem: quia ejus nutu extrahendus est, ut dicit Bernardus ibidem.

DISTINCTIO XXXVIII.

De voto.

Nunc de voto inspiciamus. Votum est testificatio quædam promissionis spontaneæ, quæ Deo, & de his quæ Dei sunt, proprie fieri debet. Sunt tamen & vota stultorum, quæ frangenda sunt.

De votorum differentiis.

Sciendum vero, quod votorum aliud est commune, aliud singulare. Commune, ut illud quod in baptismo omnes faciunt, cum spondent renuntiare diabolo, & pompis ejus. Singulare, ut cum aliquis sponte promittit servare virginitatem, & continentiam, vel aliquid hujusmodi. Item singulare votum aliud est privatum, aliud solemne. Privatum est in abscondito factum, solemne vero in conspectu Ecclesie factum. Item. Privatum si violetur, peccatum est mortale: solemne vero violare, peccatum, & scandalum est. Ex Hugone de S. Victore, Lib. II. de sacram. part. xii. cap. 111. Qui privatum faciunt votum continentie, matrimonium contrahere non debent, quia contrahendo mortaliter peccant. Si tamen contraxerint, non separantur: quia probari non potest quod occulte factum est. Qui vero solemniter vovent, nullatenus conjugium inire queunt; quibus non solum nubere, sed & velle damnabile est. Unde Augustinus, de bono viduitatis cap. viii. „In conjugali vinculo, si pudicitia servatur, damnatio non timetur; & in viduali continentia, & virginali excellentia virtus muneris amplioris expetitur; qua expetita, & electa, & voto oblata, jam non solum capessere nuptias, sed etiam non nubatur, nubere velle damnabile est. „Voventibus enim virginitatem, vel viduitatem non solum nubere, sed etiam velle (1) nubere damnabile est. Quod Apostolus ostendit Timotheo, scribens I. Tim. cap. v. 11. „Adolescentiores viduas devota, cum enim luxuriaræ fuerint, in Christo nubere volunt; id est, cum post votum continentie in deliciis egerint vitam, non dico nubunt, sed nubere volunt in Christo; quasi tunc non sit peccatum. Sed quod sit, ostendit subdens: „Habentes damnationem. „Et quare? Subdit: „Quia primam fidem irritam fecerunt, „etsi non nubendo, tamen volendo

(1) Al. deest nubere.

do; ut voluntatem quæ a proposito cecidit, appareat esse damnatam, sive sequantur nuptiæ, sive non. Damnatur enim propositi fraus, damnantur tales, quia continentie fidem primam irritam fecerunt, id est votum, vel in voto violato fidem quam in baptismo professi sunt. Si autem pro voluntate nubendi damnantur, constat, si eam effectui mancipaverint, revocandum id esse in irritum, easque (2) coercendas redire ad propositum. Unde Gregorius: (a) „Viduas a proposito recedentes viduitatis, super quibus nos consulisti, credo te nosse a Sancto Paulo, nisi convertantur, olim esse damnatas: quas & nos apostolica auctoritate damnandas, & a communione fidelium, atque a liminibus Ecclesie arcendas fore censemus, usquequo obediant Episcopis suis, & ad bonum quod ceperunt, invitæ, aut voluntariæ revertantur.“

De virginibus non velatis.

DE virginibus autem non velatis, si devierint, a prædecessore nostro Innocentio Papa tale decretum habemus (b) Hæc quæ nondum sacro velamine tectæ, tamen in proposito virginali semper simulantur permanere, licet velatæ non fuerint, tamen si nupserint (3) aliquo tempore his agenda poenitentia earum a Domino tenebatur. Si enim inter homines solet bonæ fidei contractus, nulla ratione dissolvi, quando magis ista pollicitatio, quam cum Deo pepigit, solvi sine vindicta non poterit? Item (ibid.) „Si virgines nondum velatæ taliter publica poenitentia puniuntur, & a cæteris fidelium usque ad satisfactionem excluduntur; quanto magis viduæ, quæ perfectioris ætatis & maturioris consilii existunt, & habitum religionis assumpserunt, & deinde apostataverunt, atque ad priorem vomitum sunt reversæ, a nobis, & ab omnibus fidelibus a liminibus Ecclesie, & a cæteris fidelium usque ad satisfactionem sunt eliminandæ, & carceribus tradendæ? „Ex his apparet virgines, vel viduas voto continentie strictas, sive fuerint velatæ, sive non, nullatenus conjugium sortiri posse. Quod iudicium de omnibus intelligendum est qui continentiam voverunt. Quod enim ante erat licitum, post votum fit illicitum. Non est igitur præmittendum quod Innocentius Papa de viduis, & puellis decrevit. (c) „Quæ Christo spiritualiter nubunt, si postea publice nupserunt, non eas admittendas esse ad poenitentiam, nisi hi quibus se junxerant, de mundo recesserint. Si enim de (4) hominibus hæc ratio custoditur, ut quæcumque vivente viro alteri nupserit, adultera habeatur, nec ei agenda poenitentia licentia conceditur, nisi unus de illis fuerit defunctus: quanto magis de illa tenenda est, quæ ante se immortalis sponso conjunxerat; & post ad humanas nuptias transmigraverit? „Attende quod non solum conjugium talibus negare videtur, sed etiam locum poenitentia. Sed non ita intelligendum est, ut aliquando excludantur a poenitentia quæ digne poenitentiam agere volunt; sed illæ non sunt admittendæ ad poenitentiam, quæ ab incestus copula discedere nolunt: quia post religionis propositum non potest Deo reconciliari per poenitentiam quæ ad habitum suæ professionis redire neglexerit. Tunc (5) autem ille cui se conjunxerat, ei defunctus erit, cum ab ejus illicitis amplexibus hæc penitus recesserit. Cum ergo dicitur eas non esse admittendas ad poenitentiam, nisi hi quibus se junxerant, de mundo recesserint, subaudiendum est, eis. Tunc enim eis viri de mundo recedunt, & disjunguntur, cum ab eorum concupiscentia istæ se alienant: quem sensum similitudo subdita declarat, & confirmat.

Quam grande malum sit adulterium.

CUM vir & mulier legitime conjuncti sunt, constat alterum altero vivente ad aliam non posse transire copulam; alioquin adulterium committit: de quo Clemens Papa (a) ait: Quid in omnibus peccatis, adulterio est gravius? Secundum namque in penis tenet locum, quem primum habent illi qui aberrant a Deo. „Gravissime ergo peccat adulteri, graviter fornicarii; sed cunctis his gravius incestuosi: quos omnes transcendunt contra naturam delinquentes. Unde Augustinus: (e) „Adulterii malum vincit fornicationem, vincitur ab incestu: pejus enim est cum matre, quam cum aliena uxore dormire. Sed horum omnium pessimimum est quod contra naturam fit, ut si vir membro mulieris non ad hoc concessio utatur, hoc execrabilius fit in meretrice, sed execrabilius fit in uxore.“

De illis qui post longam captivitatem redeunt

HIC quæritur de illis fœminis quæ putantes viros suos interemptos, vel in captivitate, vel ab iniqua dominatione nunquam liberandos, in aliorum conjungia transierunt; si illi qui putabantur periisse, remeaverint, utrum eis reddi debeant, & an secundi fornicati sint, & ipsæ reæ adulterii. De hoc Leo Papa sic ait (f) „Necesse est (6) ut legitimarum fœdera nuptiarum reintegranda credamus, & remotis (7) his quæ hostilitas intulit cuique, id legitime reformetur quod (8) habuit: procurandumque est ut recipiat quisque quod proprium est. (9) Nec tamen culpabilis judicetur, & quasi alieni juris pervasor habeatur, qui personam ejus mariti, qui jam non esse æstimabatur, assumpsit. Sic enim multa quæ ad eos qui in captivitate ducti sunt, pertinebant, in jus alienum transire potuerunt; & tamen plena justitiæ est ut eisdem reversis reformentur. Ideoque si viri post longam captivitatem reversi, ita in dilectione suarum conjugum perseverant, ut eas cupiant in suum redire consortium, dimittendum est, & inculpabile ju-

In IV. Sent. Tom. V.

(2) Al. arcendas. (3) Nicolai: aliquanto. (4) Al. de omnibus. (5) Nicolai enim: item al. utrumque deest. (6) Al. ut ad legitimarum fœdera nuptiarum reintegranda redeamus. (7) Nicolai malis. (8) Al. intulit. (9) Al. ne culpabilis.

Ex EDIT. P. NICOL. (a) Bonifacio scribens, ut in Decretis refertur causa xxvii. q. 1. c. Viduas. (b) Nempe ibidem in Decretis c. Hæc vero, & sumptum est ex epis. 11. Innocentii I. ad Victoricium c. xiiii. (c) Ibidem c. Quæ Christo ex epistola superius indicata e. xii. (d) Jacob scribens, ex quo refertur etiam in Decretis causa xxxii. q. vii. c. Quid in omnibus (e) Lib. de bono conjugali c. viii. (f) Epist. lxxvii. c. 1. ac deinceps, & refertur in Decretis causa xxxiv. q. 1. & 2. c. Cum per bellicam.